



ย้อน
เวลา
กลับมาที่บ้าน

ก่อน
2
จะถูก
ตอน

回到老家的日子

เขียน

แปล



ย้อนเวลากลับไปก่อนสามีจะถูกตอน 2

回到老公自宮前

อมรินทร์

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com    @amarinbooks  บ้านอูณ

Published originally under the title of «回到老公自宮前» (Hui Dao Lao Gong Zi Gong Qian)

Copyright © 慕兰舟 (Mu Lan Zhou)

Thai Edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai Edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก สิงหาคม 2569

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

มูหลันโจว.

ย้อนเวลากลับไปก่อนสามีจะถูกตอน 2 / มูหลันโจว: เขียน; ย้ายยี่ชงเหลิเต: แปล จาก 回到老公自宮前.- กรุงเทพฯ:

อมรินทร์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2569.

(4), 396 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ย้ายยี่ชงเหลิเต, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

นว ม7ย5 ล.2

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-9402-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ จินดารัตน์ ธรรมรงวูหยั

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปกและออกแบบไปกราฟิก กุณศิริา บงแก้ว

ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์ • ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร ธีรดา ศรีพิพัฒนกุล, จีรพรรณ เมื่อนังงา

แยกสีและพิมพ์ที่ สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางทราย - จงถนนม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางทราย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 465 บาท



ผลิตภัณฑ์ผลิตจากวัตถุดิบและกระบวนการผลิตที่ได้รับการรับรองมาตรฐานสากลว่า
เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับหลักการความยั่งยืน

Made from certified Eco-friendly materials and processes for sustainability.

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์คะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน เป็นอย่างไรกันบ้างคะกับ
ย้อนเวลากลับไปก่อนสามี่จะถูกตอนเล่มแรก คาดไม่ถึงใช่ไหมล่ะคะ
ว่าพระเอกของเราจะเปิดตัวมาด้วยบุคลิกห้าวขบถเต็มขั้น ทั้งปากดี
ทั้งกะล่อนลื่นไหล ซ้ำยังกล้าก่อเรื่องใหญ่แบบไม่เกรงฟ้าไม่กลัวดิน
สมกับฉายาจอมกร่างวัง หนึ่งในสี่ภัยพิบัติแห่งเป่ยเฉิง

ไม่ใช่แค่คุณผู้อ่านนะคะที่ตะลึงงัน เว่ยไฉ่เว่ยนางเอกของเรา
ก็ไม่อยากจะเชื่อเช่นกันค่ะ นางอุตสาห์ได้ย้อนเวลามาในชาติใหม่
กลับกลายเป็นต้องมารับมือหนุ่มน้อยจอมเจ้าเล่ห์ประหนึ่งเป็นคนละคน
กับสามี่สุดที่รักในชาติก่อนเสียได้

แต่ไม่ต้องห่วงนะคะ เพราะอย่างที่ทุกท่านน่าจะเริ่มสัมผัสได้แล้ว
หนุ่มน้อยวังต้าเชี่ยคนนี้ มีแววคลังรักตั้งแต่อายุ 14 ปีทีเดียวค่ะ อีกทั้ง
ในเล่มนี้เขายังแสดงสติปัญญาอันเฉียบแหลมและความเป็นผู้ใหญ่
ออกมาให้เห็นผ่านการกระทำอันกล้าหาญ ทั้งยังเดินหน้ารุกจีบเว่ยไฉ่เว่ย
เต็มที่ไม่มีท้อถอยเลย

ฉะนั้นอย่ารอช้า ติดตามกันต่อไปได้ในหน้าถัดไปเลยคะ

๐๕๗



ศัตรูหัวใจมาเยือน

ติงอุเป็นเพื่อนสมัยเด็ก ของเวย์ไฉ่เวย์ ทั้งคู่เติบโตมาด้วยกัน ที่ดินแดนเนรเทศเถียงหลิง

ในสายตาของวังต้าเซี่ย สองคนนี้ไม่ได้เป็นแค่เพื่อนสมัยเด็ก ทัว ๆ ไป! พวกเขาลำบากมาด้วยกัน คอยช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ย่อม ผูกพันกันลึกซึ้ง...เรื่องนี้เห็นได้จากการที่เวย์ไฉ่เวย์ตั้งใจปรุงยาถอนพิษ เกสรดอกหน้าวัวให้ติงหฺรฺซุยเมื่อไม่กี่วันก่อน

หลังจากกินยาไปได้สองวัน คอของติงหฺรฺซุยก็กลับมาเป็นปกติ แต่เวย์ไฉ่เวย์ก็ยังหาข้ออ้างต่าง ๆ มาจัดยาบำรุงให้ติงหฺรฺซุย ทั้งจับชีพจร ดูลิ้น ปรับสมดุลร่างกายให้เขา ทั้งยังเล่าเรื่องราวความเป็นอยู่ของนาง กับติงอุที่เถียงหลิงให้ติงหฺรฺซุยฟังอีกด้วย

เพียงแต่เมื่อสิบปีก่อน ติงหฺรฺซุยถูกหลอกจนต้องติดคุก บ้านแตกสาแหรกขาด ภรรยาตายบุตรชายถูกเนรเทศ จนสูญเสีย ความมั่นใจในการไว้วางใจคนไปจนหมดสิ้น จึงยังคงไม่ยอมเชื่อ เวย์ไฉ่เวย์

ติงหฺรฺซุยปิดปากเงียบ ท่าทีเย็นชา แต่เวย์ไฉ่เวย์ก็ยังกระตือ- รือร้น ปฏิบัติต่อติงหฺรฺซุยดุจญาติผู้ใหญ่คนหนึ่ง วังต้าเซี่ยเห็นแล้ว

โกรธแทน คำติงหรือขู่อย่าไม่รู้จักบุญคุณ

หากเว่ยไฉ่เว่ยดูแลข้าแบบนี้ ไม่สิ แค่เพียงครั้งเดียว ข้าคง
นอนยิ้มแห่งจนตื่นทุกคืนแน่!

แต่เว่ยไฉ่เว่ยกลับพูดว่า “...ถูกขังอยู่ในคุกนักโทษรอประหาร
มาสิบปี พบเจออุบายเล่ห์เหลี่ยมมาสารพัด ไม่ว่าใครหัวใจก็ยอม
ด้านชา ไหนเลยจะไวใจคนที่เพิ่งเจอหน้ากันครั้งแรก ที่ข้าดีต่อเขา
ก็เพราะพ่อแม่บุญธรรมกับดิงอูดีต่อข้า หากไม่มีพวกเขา ข้าคงตาย
ไปนานแล้ว ข้าเป็นคนแบบนี้ มีบุญคุณต้องทดแทน มี...ความแค้น
ต้องชำระ”

วังต้าเซี่ยจึงยอมเจียบ เพราะถ้าขึ้นพูดต่อคงได้ทะเลาะกัน
แน่ เขาอยากจะถามนางเหลือเกินว่าดิงอูดีกับนางอย่างไรบ้าง แต่
ไม่กล้าถาม

ก็เหมือนกับที่เขากลัวผีสุดขีด หากได้ยินเสียงกุกกักดังลอด
จากตู้เสื้อผ้าในห้องนอน เขาจะนอนคลุมโปงอยู่ในผ้าห่ม ไม่กล้าไป
เปิดตู้เสื้อผ้าดูให้แจ่มแจ้งเพื่อให้นอนหลับอย่างสบายใจเด็ดขาด

สัญชาตญาณของเขาสั่งให้หลีกเลี่ยง *ตราบใดที่ข้าไม่เปิดตู้เสื้อผ้า*
ไม่ว่าจะมีหรือไม่มี ก็ถือว่าไม่มี

ดังนั้นการมีอยู่ของดิงอูก็ไม่ต่างอะไรกับ ‘ผี’ ในตู้เสื้อผ้า วังต้าเซี่ย
ไม่เอ่ยถึงเขา ก็ถือว่าเขาไม่มีตัวตน ดำเนินชีวิตต่อไปตามปกติ

แต่บัดนี้ ‘ผี’ ดิงอูในตู้เสื้อผ้า กลับเปิดประตูตู้เดินออกมาเอง!

ข้ายังดูเป็น ‘ผีร้าย’ ที่มีพลังแข็งแกร่งเสียด้วย เลือ่คลุมคอกลม
สีน้ำเงินที่ซิดจางจนแทบจะเป็นสีขาว เมื่อสวมใส่อยู่บนตัวเขากลับ
ไม่ดูซอมซ่อ หากแต่มีกลิ่นอายสูงส่งแผ่ออกมาจาง ๆ คิ้วตามีส่วน
คล้ายคลึงดังหรือขู่อยู่บ้าง ทว่าเทียบแล้วดูดีกว่าผู้เป็นบิดา

ไหนดบอกว่าเถี่ยหลิงเป็นแดนกันดารหนาวเหน็บ อาหารการกิน
ไม่อุดมสมบูรณ์ไฉ่ ดูเขาสี รูปร่างกำยำสูงใหญ่ งามสง่าราวกับเทพเซียน
ไม่เหมือนนักโทษเนรเทศเลยสักนิด เหมือนคนไปเที่ยวชมธรรมชาติ
มากกว่า

วังต้าเซี่ยแบกไม้พายเดินตามหลังตึงอุกลับไปเจียบ ๆ พร้อม
พิจารณาศัตรูหัวใจอย่างละเอียด รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง
มิใช่หรือ

ตึงอุสูงกว่าเขาหนึ่งช่วงศิระะ วังต้าเซี่ยปลอบใจตนเอง หมอนั่น
อายุยี่สิบสองแล้ว ข้าเพิ่งจะสิบสี่ ยังสูงได้อีก อนาคตต้องสูงกว่าเขาแน่
แล้วข้ารวยกว่า หมอนั่นแต่งตัวหอมช่อจะตาย

ข้าเป็นองครักษ์ชั้นผู้น้อยของหน่วยองครักษ์เสื้อแพร หมอนั่น
เป็นแค่นักโทษเนรเทศ พอเย็นย่นตัวตนให้เว่ยไฉ่เว่ยเสีจก็ตั้งอกกลับ
เถี่ยหลิง ไม่อาจอยู่เมืองหลวงได้นาน

ส่วนเรื่องหน้าตา...วังต้าเซี่ยยืนยันกรานว่าตนเองและตึงอุนั้น
หล่อเหลาคนละแบบ ถือว่าเสมอกัน

วังต้าเซี่ยลอบพิจารณาไปตลอดทาง พยายามให้คะแนนตนเองและ
ศัตรูหัวใจไปด้วย แน่หนอนว่าเป็นการให้คะแนนตามความรู้สึกส่วนตัว
ล้วน ๆ ไม่อ้างอิงมาตรฐานใด ๆ ทั้งสิ้น คะแนนที่ให้ตนเองจึงสูงขึ้น
เรื่อย ๆ ทำเอาลำพองใจจนตัวพองเป็นกบที่กำลังบ่งตัว

ยามตึงอุมาถึงเรือนพักของลู่ปิง ลู่ปิงที่ลุกขึ้นเดินได้แล้วกำลังรำมวย
ไท่จี๋ของสำนักอยู่ตรงตามคำแนะนำของหมอหลวงซ่ง ท่วงท่าลื่นไหล
ดุดเมฆเคลื่อนคล้อยธาราไหลริน

ในอดีตตึงอุอาศัยบารมีของบิดาจึงได้เป็นบัณฑิตหลวงของ

กั้วจื่อเจี้ยน¹ สามารถพบขุนนางได้โดยไม่ต้องคุกเข่า หลังจากถูกเนรเทศก็ถูกถอดถอนสถานะทั้งหมดกลายเป็นสามัญชน จึงต้องคุกเข่าทำความเคารพลูบปิ้ง

ติงอูคุกเข่าลงบนเบาะรอง “สามัญชนติงอู รับคำสั่งให้มายังเมืองหลวงเพื่อพบท่านผู้บัญชาการ”

วังต้าเซียพบว่า ขนาดติงอูคุกเข่าก็ยังดูดี สง่าราวกับต้นไผ่เขียวที่ปักอยู่บนเบาะรอง

เพื่อสังเกตนิสัยใจคอ ลูบปิ้งจึงงใจปล่อยให้เขารอ กระทั่งร่ำมายจบหนึ่งชุดค่อยเอ่ยปาก “ลุกขึ้นมาพูด”

“ขอบคุณท่านผู้บัญชาการ” ติงอูลุกขึ้นยืน ถอยไปด้านหลังก้มหน้าประสานมือรอรับคำสั่ง

นักโทษเนรเทศส่วนใหญ่มักจะถูกความเป็นจริงขัดเกลาลงสิ้นไร้ความทะนง กลายเป็นคนนอบน้อม เมื่อได้พบขุนนางใหญ่เช่นลูบปิ้งโดยมากจะทำตัวราวกับทาก เอาแต่ไขกหัวปลกๆ ขอความเมตตา

แต่ติงอูผู้นี้กลับดูสงบนิ่งไม่ยินดียินร้าย ดูท่าตลอดเวลาสิบปีที่ถูกเนรเทศ สองสามภรรยาเว่จะเลี้ยงดูเขาอย่างดี

หลังจากพิจารณาติงอูเสร็จ สายตาของลูบปิ้งก็ไปหยุดที่วังต้าเซีย “เจ้าต้องไปซ่อมพายุเรือมังกรที่คูเมืองตะวันตกประตูเจิ้งหยางไม้ไผ่หรือทำไมถึงกลับมาอีก”

คูเมืองตะวันตกเป็นคูเมืองที่ไหลเลียบบประตูเจิ้งหยาง ที่ทำการองครักษ์เลื้อยแพร่อยู่ใกล้กับประตูเจิ้งหยางมาก เดินผ่านตรอกเจียงหมี่

¹ สถาบันการศึกษาชั้นสูงสุดในสมัยโบราณ เทียบเท่ามหาวิทยาลัยแห่งชาติ มีหน้าที่อบรมสั่งสอนบุตรหลานขุนนางและผู้มีความสามารถ

ไปก็ถึงแล้ว วังต้าเซี่ยจึงเดินไปกลับทุกวัน

วังต้าเซี่ยโกหกจนเป็นนิสัย “ข้าเหนื่อยล้าเอาไม่พ่ายไปด้วย”

เมื่อครู่ตอนเข้ามา เขาซ่อนไม้พ่ายไว้ในพวงหรีดแล้ว

เจ้าหมอนี่เรื่องใหญ่พอใช้ได้ แต่เรื่องเล็ก ๆ กลับเชื่อถือไม่ได้
ลู่ปึงพูด “เจ้าไปตามท่านหมอเว่ยมา”

เว่ยไฉ่เว่ยกำลังอ่าน *ปกิณกะหมอหญิงอยู่* พอได้ยินก็ดีใจมาก รีบปิดหนังสือแล้ววิ่งต้อออกไป ทั้งวังต้าเซี่ยไว้ข้างหลัง

วังต้าเซี่ยหน้าเปลี่ยนสีทันที *มีตึงอุแล้วก็ลึ่มซ้ำเลย*

วังต้าเซี่ยก้าวยาว ๆ ตามไป ครั้นตึงอุได้ยินเสียงฝีเท้า ไขว่หน้า
สบหนึ่งไม่ยินดียินร้ายก็พลันปรากฏรอยยิ้ม เขาเดินไปที่ประตู โบกมือ
ให้เว่ยไฉ่เว่ย “ปิ่นเซี่ย!”

วังต้าเซี่ยจุนขาด “ชี๊ชั่วเรียกอะไร ไร้มารยาทลั่นดี มาตัดชื่อข้า
ออกครึ่งหนึ่งได้อย่างไร ข้าชื่อต้าเซี่ย ไม่ใช่ปิ่นเซี่ย²”

เว่ยไฉ่เว่ยวิ่งเข้าไปหาพร้อมมองสำรวจดังอุอย่างละเอียด แล้ว
ค่อยหันมาอธิบาย “ปิ่นเซี่ยเป็นชื่อสมุนไพรรชนิดหนึ่ง และเป็นชื่อเล่น
ของข้าด้วย”

ชื่อเว่ยไฉ่เว่ยนี้เป็นชื่อจริงที่นางตั้งให้ตัวเองเมื่อสามปีก่อนตอนที่
ตึงอุช่วยนางตั้งทะเบียนบ้านสตรี ปกติแล้วจะเรียกนางด้วยชื่อเล่น
ว่าปิ่นเซี่ย

เมื่อลู่ปึงเห็นความสนิทสนมของทั้งสองคนตอนที่ได้พบกัน

² คำว่าต้า (大) ในชื่อของวังต้าเซี่ย แปลตามตัวอักษรได้ว่าใหญ่ ส่วนคำว่าปิ่น (半)
ในชื่อเล่นของเว่ยไฉ่เว่ย แปลตามตัวอักษรได้ว่าครึ่ง

ก็รู้ทันทีว่าเว่ยไฉ่เว่ยไฉ่ไม่ได้โกหก

ครั้นเห็นติงอูเรียกชื่อเล่นของนางว่าปิ่นเชียวอย่างสนิทสนม ไฟหิ่งในใจของวังต้าเชียวก็ลุกฟุ้ง รีบเข้าไปใส่ไฟ กับลู่อึงเยี่ยงคนใจแคบ “ได้เท่าไร ในเมื่อตอนนี้ติงอูมายืนยันแล้วว่าท่านหมอเว่ยเป็นลูกบุญธรรมของสองสามีภรรยาเว่ยจริง ๆ ก็แปลว่าท่านหมอเว่ยพ้นจากข้อกล่าวหาปลอมแปลงตัวตนแล้วใช่หรือไม่”

ลู่อึงพยักหน้า

“ถ้าเช่นนั้น” วังต้าเชียวชี้ไปที่ติงอูแล้วพูด “ก็หมดหน้าที่ของเขาแล้ว ควรรีบกลับไปยังดินแดนเนรเทศเถิดหล่ะ”

วังต้าเชียวเร่งองครักษ์สองนายที่นำตัวติงอูมายังเมืองหลวง “ลำบากพวกท่านแล้ว บัดนี้ภารกิจเสร็จสิ้น รบกวณพวาท่านพาเขา กลับไปด้วย”

อุตสาห์ได้มาเมืองหลวงทั้งที นั่งกันยังไม่ทันจะร้อนเลย ไม่ลียังไม่ได้นั่งเลยด้วยซ้ำ จะให้กลับแล้วหรือ องครักษ์เสื้อแพรเถี่ยหลิงสองนายมองหน้ากันไปมา พวกเขายังไม่ทันได้ยลโฉมเมืองหลวงเลย กลับไปแล้วจะเอาเรื่องอะไรไปอื้ออวดให้พี่น้องฟัง

เมื่อเห็นท่าที่เช่นนี้ของวังต้าเชียว เว่ยไฉ่เว่ยไฉ่ก็ปลี่ยนหน้าตัง “เจ้าต้องไปพายเรือมังกรไม่ใช่หรือ ทำไมยังไม่ไปอีก” เจ้ามันยังไม่เข้าเรื่อง! เจ้าจะไปพายเรือหรือไปกวนน้ำก็ไปสิ มารุ่นวายอะไรที่นี่!

ติงอูคำนับลู่อึงหนึ่งครั้งแล้วพูด “สามัญชนไม่ได้พบหน้าบิดา มาสิบปีแล้ว ขอได้เท่าไรโปรดเมตตา อนุญาตให้สามัญชนได้พบหน้าบิดาลักครั้ง”

วังต้าเชียวยากใจเขากลับไปเร็ว ๆ จึงพูด “เจอเสร็จแล้วก็กลับเลยใช่หรือไม่”

ติงอุกล่าว “ใช่ ขอใต้เท้าโปรดเมตตา”

วังต้าเซียถาม “ไม่ขออะไรอีกใช่หรือไม่”

ติงอุกล่าว “สามัญชนเป็นนักโทษเนรเทศ ย่อมต้องกลับไปยังดินแดนเนรเทศ แต่มีโอกาสมพบหน้าบิดาก็เหมือนอยู่ในความฝันแล้ว ไม่กล้าร้องขออะไรอีก”

ในใจของวังต้าเซียจากที่โกรธก็กลายเป็นดีใจ หน้าซำยังขยิบตาให้เว่ยไฉ่เว่ย เห็นหรือไม่ ในใจของติงอุมีแต่บิดา ไม่สนใจเลยสักนิดว่าเจ้าอยู่เมืองหลวงสุขสบายดีหรือไม่

เว่ยไฉ่เว่ยไม่ได้เหลือบแลสายตาของวังต้าเซียเลยแม้แต่น้อย นางก็ขอร้องลู่อึงเช่นกัน “ขอร้องใต้เท้าสู่โปรดเมตตา ภายหน้าหากใต้เท้าผู้มีสิ่งใดจะใช้สอย หญิงชาวบ้านพร้อมนุกน้ำลุยไฟโดยไม่ปายเบี่ยง”

ตอนนั้นเองลู่อึงที่นิ่งเงียบมาตลอดก็เอ่ยปากขึ้น “ใต้เท้าสู่ครั้งนี้ท่านหมอเว่ยมีความชอบ ท่านก็อนุญาตตามที่นางขอเถอะ”

อันที่จริงลู่อึงก็แค่ขอให้ลู่อึงเอ่ยปาก เขาต้องการให้เว่ยไฉ่เว่ยรู้สึกติดหนี้บุญคุณลู่อึง ภายหน้าจะได้ใช้สอยสะดวก

ลู่อึงพยักหน้า “เช่นนั้นสู่ถึงหลังก็ไปจัดการเถอะ”

จากนั้นก็เบนสายตาไปที่วังต้าเซีย “ว่าแต่เหตุใดเจ้ายังไม่ไปซ่อมพายุเรือมังกรอีก การแข่งเรือมังกรของยี่สิบสี่กองกำลังรักษาพระองค์ประจำนครหลวง หน่วยองครักษ์เสื้อแพรของเราได้ที่หนึ่งทุกปี ควารางวัลชนะเลิศมาตลอด ปีนี้ก็ต้องได้ที่หนึ่ง ยังไม่รีบไปอีก!”

ตอนแรกวังต้าเซียคิดจะอยู่ต่ออีกสักพัก แต่ลู่อึงไล่เขา ประกอบกับคิดว่าพอติงอุได้เจอหน้าบิดาหวั่นอยู่แล้วก็ต้องกลับไปเถี่ยหลังเลย อยู่

ห่างจากเว่ยไฉ่เว่ยเป็นพันหลี่ ไม่เป็นภัยคุกคาม
เมื่อคิดได้ดังนี้วังต้าเซี่ยก็เบาใจ ยอมไปซ่อมพายุเรือ

ห้องซังนักโทษรอบประหารใต้ดิน

ภายใต้การดูแลใส่ใจของเว่ยไฉ่เว่ย ร่างกายของติงหู่ซู่จึงฟื้นตัวเป็นปกติ ถึงกับอ้วนขึ้นหนึ่งจิน³ ด้วยซ้ำ เขากำลังวาดภาพอยู่เป็นภาพแสงจันทร์ที่เขาได้เห็นเมื่อคืนตอนออกจากห้องซังไปเช่นไหว้สองสามมีภรรยาเว่ย

แสงจันทร์ช่างงามนัก โดยเฉพาะเมื่อไม่ได้เห็นมานานถึงสิบปี
หลังจากวาดภาพเสร็จ ติงหู่ซู่ก็ยกเก้าอี้ขึ้นไปวางบนโต๊ะแล้วค่อย ๆ ปีนขึ้นไปทีละชั้น สองมือเอื้อมแตะเพดานได้พอดี

กว่าติงหู่ซู่จะนำภาพแสงจันทร์ขึ้นไปติดบนเพดานได้ก็เปลืองแรงไม่น้อย จากนั้นปีนลงมานอนบนเสื่อ แสร้งทำเป็นว่ากำลังชมจันทร์อยู่

“ท่านพ่อ”

เสียงหนึ่งดังขึ้น

ติงหู่ซู่นอนชม ‘จันทร์’ ต่อไปไม่ขยับ ถูกซังมาลิบปี ภาพหลอนเช่นนี้เกิดขึ้นนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

“ท่านพ่อ ข้ามาเยี่ยมท่านแล้ว”

ร่างกายของติงหู่ซู่แข็งทื่อไปชั่วขณะ ก่อนหันกลับไปมองตอนที่จากกัน ลูกชายเขาอายุเพียงสิบสองปี ใบหน้ายังคงเต็มไปด้วยความไร้เดียงสา พอเห็นเขาถูกองค์กรลับเสื่อแพรนำตัวไป ก็เอาแต่ร้องไห้

³ หน่วยมาตรฐานวัดของจีน 1 จินเท่ากับ 0.5 กิโลกรัม

วิ่งตามรถนักโทษ

เด็กชายวัยสิบสองปีขาจะยาวได้สักเท่าใดกัน วิ่งตามไปได้ครึ่ง
ถนนก็เหนื่อยจนล้มลงกับพื้น ถูกเว่ยหนานซานอุ้มขึ้นมา

บัดนี้สิบปีผ่านไป เด็กน้อยคนนั้นเติบโตเป็นชายหนุ่มที่ดูดีกว่า
สูงกว่า และแข็งแรงกว่าที่เขาจินตนาการไว้มาก เขายืนอยู่นอกลูกกรง
เหล็ก ยื่นมือทั้งสองข้างเข้ามา “เข้ามาเยี่ยมท่านแล้ว สุราจ้วงหยวนหง
ที่ฝังอยู่ใต้ต้นไม้ไหนนั่น ข้ายังรอที่จะไปพูดกับท่านพ่ออยู่”

ดิงหฺวู่ชุน้ำตาไหลพราก ลุกขึ้นจากเตียง ไม่ทันสวมรองเท้าก็พุ่ง
เข้าไปจับมือของลูกชายไว้แน่น...

ตกเย็น วังต้าเซี่ยแบกไม้พายกลับมา

เขาไปหาเว่ยไฉ่เว่ยก่อน แต่กลับพบว่าห้องรับรองที่เว่ยไฉ่เว่ย
พักอยู่นั้นว่างเปล่า แม้แต่ตำราป/ภินกะหมอหญิงบนโต๊ะเขียนหนังสือ
ก็ไม่อยู่แล้ว!

เกิดอะไรขึ้น

วังต้าเซี่ยพุ่งไปหาลู่อิง ลู่อิงกำลังสะสางงานราชการแทนบิดา
อยู่ โผล่หน้าออกมาจากกองเอกสารที่สุมเป็นภูเขา “อ้อ นางกลับบ้าน
ไปแล้ว”

ลู่อิงพูดต่อ “ในเมื่อพิธีฉุนตัวตนของนางได้แล้วก็สมควรปล่อย
นางกลับบ้านไป องค์กรข้าเสียแพรวจะกักตัวสตรีติงมาไว้ตลอดไปไม่ได้
ข้ายังมีสหายจากแดนไกลมาเยือน นางก็ต้องกลับบ้านไปต้อนรับขับสู้”

วังต้าเซี่ยยิงงงเข้าไปใหญ่

“สหายคนไหน”

ลู่อิงตอบ “ก็ต้องเป็นติงอู่นะสิ”

“เขายังไม่ไปอีกหรอก ทั้งยังไปบ้านท่านหมอเว่ยอีก”
วังต้าเชียนโยนไม้พายทิ้ง คอบมั่วเร็วหื้อตะบึงข้ามฟากเมืองหลวง
จากเหนือจรดใต้ รีบไปที่ตรอกเถียนลู่



ฟื้นฝอยหาตะเข็บ

ที่ทำการองค์กรักษ์เสือแพะ

ตกค่ำ ลู่ปิงมาตามลูกสาวไปกินอาหารด้วยตนเอง “ถึงเวลา
กินข้าวก็ต้องกิน งานราชการที่กองอยู่บนโต๊ะมันไม่บินหนีไปไหน
หรอก”

ช่วงนี้ลู่ปิงใส่ใจดูแลสุขภาพ ทั้งยังคอยเตือนบุตรสาวให้กิน
อาหารตรงเวลาทั้งสามมื้อ ไม่ยอมให้อดนอน ภายนอกสุขภาพจะได้
ไม่ทรุดโทรมเช่นตน

“จะไปเดี๋ยวนี้” ลู่อิงวางพู่กันลงบนที่ปักพู่กัน ที่มุมห้องของลู่อิง
มีไม้พายเรือวางอยู่หนึ่งเล่ม มองผาดเดียวก็รู้ว่าเป็นของวังต้าเซีย

“เจ้าหมอนี่ชอบวางของสะเปะสะปะ เมื่อเข้าก็ลืมเอาไม้พาย
ออกไป พ่อว่าพรงนี้ก็คงจะลืมอีก ไม่รู้เมื่อใดจะรู้จักโตเสียที”

ถึงอย่างไรก็เป็นลูกน้องของตน ลู่อิงย่อมต้องปกป้อง นางอาจ
สั่งสอนวงศ์ต้าเซียอยู่บ่อยๆ ให้เขายอมสยบอยู่ในโอวาท แต่พ่อได้ยื่น
บิดาตำหนิเขา นางก็อดพูดปกป้องไม่ได้

“เขาเห็นตึงอุกับตึงหู่ชุยพ่อลูกกลับมาเจอกันเลยคิดถึงบ้าน
หลังจากฝึกพายเรือเสร็จกลับมา ก็โยนไม้พายทิ้งแล้วกลับบ้านไปหา

พ่อเลย”

ลูंपึ่งนึกถึงจากการเจอกันของ ‘พ่อเมตตา ลูกกตัญญู’ อย่าง
วังเขียนคู่กับวังต้าเซียแล้วก็หัวเราะ “ถ้าเขาไม่กลับบ้านอีกเลย พ่อว่า
วังเขียนน่าจะอายุยืนขึ้นอีกหลายปี”

ลู๋งอกรับแทนอีกครั้ง “คนเป็นพ่อจะอายุยืนได้ก็ปี ไม่ได้
เกี่ยวข้องกับคนเป็นลูกโดยตรง ฟาดินต่างหากที่เป็นผู้กำหนด ลูก
กตัญญูขนาดนี้ ท่านพ่อก็ยังป่วยเป็นโรคลมปัจจุบันอยู่ดี”

ลูंपึ่งหุบยิ้ม ฟังแล้วก็มิเหตุผล ลูก ๆ ของข้า่นับว่าเป็นเด็ก
ว่านอนสอนง่าย ไม่เคยสร้างปัญหาเดือดร้อน แต่ข้าก็ยังป่วยเป็นโรค
ลมปัจจุบัน วังต้าเซียก่อเรื่องจนได้ฉายาหนึ่งในสภียพิบัติแห่งเปยเจิง
แต่วังเขียนอยู่กลับสุขภาพแข็งแรง ไม่ได้โกรธจนล้มป่วย อายุขุณนี้ยัง
นำกำลังออกลาดตระเวนกลางดึกได้ อยู่ที่พักพิขิตจริง ๆ นั้นละ

ดรอกเถียนสู่ย เขตเปยเจิง

วังต้าเซียพ่วงตรงมาที่นี้ด้วยความร้อนใจ ฤดูร้อนกลางวันยาว
ตอนที่มาถึงฟ้ายังไม่มืด

ไม่ได้อยู่บ้านมาสิบกว่าวัน ประตุน้าต่างทุกบานในบ้านเช่าถูก
เปิดออกเพื่อระบายอากาศ ในห้องยังจุดแท่งโกฐจุฬารจินและขางจู่เพื่อ
ขับไล่ความชื้นและกลิ่นอับ ที่หน้าประตูมีตันโกฐจุฬารจินวางอยู่สองซ่อ
เตรียมไว้สำหรับเทศกาลตวนอู่

วังต้าเซียมาโดยไม่ได้รับเชิญ แม้แต่ประตูยังไม่เคาะ ลงจาก
มาได้วิ่งตรงเข้าไปในบ้านเลย เตียงหลัวฮั่นในห้องรับแขกหายไปแล้ว
ถูกย้ายไปที่ห้องปีกตะวันออก เว่ยไฉ่เว่ยกำลังยืนอยู่บนเก้าอี้ แขน
มุ้งหลังใหม่ที่ขาวราวบุเมฆไว้เหนือเตียงหลัวฮั่น

บนเตียงหัวอันปูเสื่อเย็น¹ ผืนใหม่ บนนั้นยังมีครบน้ำหมาด ๆ น่าจะเพิ่งเช็ดทำความสะอาดไป นอกจากเสื่อแล้วยังมีหมอนเย็น² ที่ทำจากหวายอีกด้วย

ดูผาดเตี้ยก็รู้ว่าเตรียมไว้ให้ตึงอุพค้ำคั่น ของใหม่ทั้งนั้น

ความหึงหวงของวังต้าเซียมากมายจนสามารถทำให้น้ำทะเลมีรสเปรี้ยวได้เลย คืนที่เข้ามาพักที่นี่ ต้องนอนในห้องรับแขก มุ้งก็ไม่มี เสื่อก็ไม่มี หมอนหนุนก็เป็นของเหลือใช้จากเว่ยไฉ่เว่ย แม้แต่ผ้าปูที่นอนก็ไม่มี ทั้งคืนมีแค่รูปไต้ยุงดอกเดียว

“ตกใจหมดเลย ที่แท้ก็เป็นเจ้านี่เอง” เว่ยไฉ่เว่ยกระโดดลงจากเก้าอี้ ปล่อยชายมุ้งลงมาคลุมทุกด้านจนมิดชิด ป้องกันไม่ให้ยุงบินเข้าไป

วังต้าเซียถาม “ทำไมถึงอยู่ยังไม่ไปอีก ชายหนุ่มหญิงสาว เจ้ายังจะให้เขาอนค้ำคั่นอีก”

“ได้เท่ารูปบอกว่า มะรินนี่พันเทศกาลตวนอู่แล้วก็จะให้เขาไปเดินทางมาเหนื่อย ๆ อย่างน้อยต้องให้คนที่คุ้มกันมาได้พักผ่อนสักสองวัน” เว่ยไฉ่เว่ยพูด “เขาเป็นญาติข้า สมัยอยู่ที่เถี่ยหลิงพวกเรา ก็อยู่บ้านเดียวกัน เติบโตมาด้วยกัน ข้าเสียเงินเช่าบ้านหลังนี้ไปตั้งเยอะ แต่เพิ่งจะได้อยู่แค่ไม่กี่วัน ชั้นบนชั้นล่างมีห้องตั้งหลายห้อง หากให้เขาไปพักที่โรงเตี๊ยม ข้าก็จ่ายค่าเช่าบ้านหลังนี้เปล่า ๆ นะสิ เจ้านี่พูดจาไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย”

¹ เสื่อสานจากไม้ไผ่หรือหวายสำหรับปูนอนในฤดูร้อน ช่วยระบายความร้อน ทำให้รู้สึกเย็นสบาย

² หมอนที่ทำจากวัสดุระบายความร้อนได้ดี เช่น หวาย ไม้ไผ่ หรือเซรามิก นิยมใช้หนุนในฤดูร้อนเพื่อให้ศีรษะเย็นสบาย

วังต้าเซี่ยอัดอั้นตันใจ ได้แต่ทิ้งตัวลงนั่งบนเสื่อเย็นผืนใหม่ บนเตียงหลังอื่น “ช่วงนี้พวกเราเข้ากันได้ดีไม่ใช่หรือ ทั้งกินข้าวด้วยกัน คุยกันถูกคอ ไม่ได้ทะเลาะกันเลย เหตุใดพอดังอุมา เจ้าก็เอาแต่หาเรื่องข้า ข้าทำอะไรผิดหุ้ดหุ้ดตาไปหมด”

เวย์ไฉ่เวย์เซ้งก็ไป นั่นสิ ตั้งแต่นางใช้ของหนึ่งจาน ข้าวเย็นหนึ่งมื้ออ้ววังต้าเซี่ยแล้ว พวกเขาก็ปรองดองกันมาตลอด บางครั้งบรรยากาศยังดูคล้ายกับตอนที่เป่็นสามภรรยาด้วยสือในชาติก่อน หากแต่ต่างกันโดยสิ้นเชิง วังต้าเซี่ยที่ยังไม่ได้ตอนตัวเองนั้นร่าเริงสดใส รอยยิ้มเจิดจ้าดุจแสงตะวัน ผิดกับวังต้าเซี่ยที่ตอนตัวเองแล้วซึ่งแทบจะไม่เคยยิ้มเลย หรือต่อให้ยิ้ม แวดตาก็คล้ายมีเงาหม่นหมองเจือปนอยู่จางๆ

กลับมาเกิดใหม่อีกครั้งก็เพื่อจะปกป้องแสงตะวันนี้ไว้ เพราะเมื่อสูญเสียไปแล้วก็มีอาจเรียกกลับได้อีก

เมื่อคิดถึงตรงนี้ เวย์ไฉ่เวย์จิ้งไม่ไล่วังต้าเซี่ยลงจากเสื่อเย็น พุดว่า “ตั้งแต่ดังอุมา เจ้าก็กลายเป็นคนปากคอเราะร้าย ช่มเหงเขาที่เป็นนักโทษเนรเทศ พ่อเขาเป็นนักโทษรอประหาร ถูกขังอยู่ในคุกใต้ดิน มีโอกาสจะตายได้ทุกปี กว่าเขาจะมาเมืองหลวงได้ไม่ใช่ง่าย เจ้ายังจะเร่งไล่เขากลับไปอีก หากเขาเป็นญาติของเจ้า แล้วข้าพุดกับเขาแบบนี้ เจ้าก็โกรธข้าเหมือนกัน”

วังต้าเซี่ยส่ายหน้าถึรวเป็นกลองปองแปง “ไม่มีทาง ไม่ว่าเจ้าจะทำอะไรข้าก็ไม่มีวันโกรธเจ้าหรอก”

ไม่มีใครพื้นฝอยหาคะเข็บเก่งไปกว่าสามภรรยาแก่อีกแล้ว เวย์ไฉ่เวย์พุด “ใครกันนะที่วันนั้นบอกว่าข้าทำร้ายเขา จะไม่พุดกับข้าอีก นี่เพ็งจะผ่านไปกี่วันเอง”

โชคดียังตัวข้าเสียหน้าหมาตั่งแต่กำเนิด พุดว่า “แค่ครั้งนั้น
ครั้งเดียว ไม่มีครั้งหน้าแน่นอน”

เมื่อเห็นตัวข้าเสียหน้ากรณซึ่งซังถึงเพียงนี้ เว่ยไฉ่เว่ยก็ไม่สะดวก
จะพินฝอยต่อ “ได้ ข้าเชื่อเจ้า (กับผีน่ะสิ) ข้ากับเขาเป็นญาติที่ร่วมทุกข์
ร่วมสุขกันมา พ่อของเขาคเคยเป็นถึงเสนาบดีกรมกลาโหม ข้าจึงไม่กล้า
อาจเอื้อมเรียกเขาเป็นพี่ชาย ดังนั้นแม่เราจะผูกพันกันประหนึ่งญาติ
แต่เรียกขานกันฉันสหาย ข้าไม่หวังให้เจ้าถือเขาเป็นสหาย ขอแค่ว่า
เจ้าอย่าจ้องแต่จะพุดกระทบกระเทียบเขาก็พอ”

เว่ยไฉ่เว่ยเป็นคนตรงไปตรงมา เรื่องใดที่พุดตรง ๆ ได้ก็จะ
ไม่อ้อมค้อมเด็ดขาด นางพุดกับตัวข้าเสียตามตรงว่านางกับดิงอูผูกพัน
กันฉันญาติมิตร ไม่ใช่ในเชิงชู้สาว

“พันเทศกาลตวนอยู่แล้วก็กลับแน่นอน” ตัวข้าเสียถาม

“ก็แน่นอนสิ คำสั่งของใต้เท้าผู้ใครจะกล้าขัดขึ้น” เว่ยไฉ่เว่ยพุด
“อีกอย่างเขาเป็นนักโทษเนรเทศ หากขัดขึ้นไม่ยอมกลับแดนเนรเทศ
ก็เท่ากับเป็นนักโทษหลบหนี สามารถประหารได้ทันที เพื่อรักษาชีวิต
เขาไม่กล้ารื้อรังอยู่ในเมืองหลวงต่อหรอก”

มะรินก็เป็นวันเทศกาลตวนอยู่แล้ว วันถัดไปดิงอูก็ต้องกลับ

พุดอีกอย่างก็คือ ดิงอูอยู่ที่นี้ได้แค่สองวันสามคืนเท่านั้น

ทนอีกแค่สองวันสามคืน ดิงอูก็จะหายไปแล้ว

ข้าทนก็ได้ เพราะถ้าไม่ทนคงได้ทะเลาะกับท่านหมอเว่ยใหญ่โต
เป็นแน่

ตัวข้าเสียพุด “ข้าเหมือนคนชอบรังเกศคนที่อ่อนแอกว่าฉันหรือ
ที่ข้ารีบร้อนอยากให้เขาไปก็เพราะว่า...เอ่อ”

ตัวข้าเสียพยายามหาเหตุผล “ก็เพราะว่าดิงหู่ซุ่ยพ่อของเขา

มีศัตรูทางการเมืองในราชสำนักมากมาย ต้องโทษประหารมาสิบปีแล้ว ก็ยังไม่ตาย คาดว่าน่าจะมีคนไม่น้อยอยากให้เขาสิ้นใจ...คือนั่นเจ้าก็เห็นนี่ว่าเหยียนซือฟานอยากให้เขาตายใจแทบขาด ซ้ำกลัวว่าข่าวเรื่องที่ติงอูจะทำให้คนพวกนี้นั่งนอนไม่เป็นสุข

“ที่ทำการองค์กรก็เลื้อยแพร่เป็นถิ่นของใต้เท้าผู้ แม่แต่น้ำยังสาตไม่เข้า แต่ติงอูพักอยู่ข้างนอก หากมีคนคิดใช้ประโยชน์จากเขาในการลงมือ เจ้ามีพลอยโดนลูกหลงไปด้วยหรือ ซ้ำกลัวว่าตรีเนิ่นนานความฝันจะวาย ติงอูอยู่เมืองหลวงจะนำภัยมาสู่เจ้า ดังนั้นถึงอยากให้เขากลับเถี่ยหลิงไปเร็ว ๆ”

สมบูรณ์แบบ! วังต้าเซี่ยแอบปรบมือให้กับความปราดเปรื่องของตัวเอง

“เจ้า...” เว่ยไฉ่เว่ยห้าวร้อมมิได้รำให้มือออก “เจ้ามันคนขายหัวไซเท้าเดินตามทาบเกลื่อ³...ยุ่งไม่เข้าเรื่อง วัน ๆ เอาแต่คิดฟุ้งซ่าน ใต้เท้าผู้เป็นคนพาเขามาเมืองหลวง ใครจะกล้าแตะต้องเขา”

เว่ยไฉ่เว่ยไม่ได้คิดไปในทางนั้น เนื่องจากชาติก่อนทั้งติงหู่ซุยและติงอูล้วนอยู่ดีมีสุข อยู่รอดปลอดภัยจนศัตรูทุกคนตายหมด สุดท้ายเมฆหมอกสลายให้เห็นเดือนเห็นตะวัน

“ก็ข้า...เป็นห่วงเจ้านี่นา” วังต้าเซี่ยพูด “ติงอูเป็นสหายเจ้า เจ้าเป็นสหายข้า เราสองคน...ก็เคยร่วมเป็นร่วมตายมาเช่นกัน ข้าจะเป็นห่วงเจ้าจนคิดฟุ้งซ่านไปบ้างก็เป็นเรื่องธรรมดา”

วังต้าเซี่ยยังพูดอีกว่า “วันมะรินเป็นเทศกาลทวนอู ข้าต้อง

³ หมายถึง กังวลในเรื่องที่ไม่ใช่ธุระของตน โดยเล่นคำพ้องเสียงระหว่าง ‘เค็ม’ (เกลื่อ) กับ ‘วัง’

ไปแข่งเรือมังกรที่คูเมือง พวกเจ้าต้องไปดูนะ พอแข่งเสร็จแล้วอย่าเพิ่งไปไหน ข้าจะพาพวกเจ้าเที่ยวเมืองหลวง ไม่มีใครรู้จักที่เที่ยวในเมืองหลวงดีกว่าข้า รับรองว่าพวกเจ้าจะได้เที่ยวกันสนุกสนาน สิ่งดึงดูดกลับไปอย่างมีความสุขแน่นอน”

แม้เวย์ไฉ่เวย์จะยืนยันว่าติงอูเป็นเพียงญาติและสหาย แต่วังต้าเชี่ยก็ยังไม่วางใจ ปากข้าก็บอกว่าเจ้าเป็นสหาย แต่ในใจข้า... ไม่เอาไม่พูด พูดแล้วเดี๋ยวเจ้าจะตกใจ

วังต้าเชี่ยไม่วางใจให้ทั้งสองคนอยู่ด้วยกันตามลำพัง หากทางจะอยู่เป็นก้างขวางคอให้ได้

ทันใดนั้นลมก็พัดโกรกเข้ามาพร้อมกลิ่นควันไฟและกลิ่นหอมของอาหาร

วังต้าเชี่ยยืนจมุกดมกลิ่น “หอมนัก บ้านไหนทำกับข้าวกันนะ”

ตามกลิ่นไปจนถึงลานหลังบ้าน เห็นบนเตาดินเผาสีแดงมีกระทะเหล็กใบใหญ่วางอยู่กำลังตุ๋นไก่กับเห็ด ติงอูสวมผ้ากันเปื้อนใช้เชือกมัดแขนเสื้อขึ้น กำลังนวดแป้งที่ละก้อน หลังจากกดแป้งเป็นแผ่นแบนๆ แล้วก็เปะไปตามขอบกระทะที่ละแผ่น จากนั้นปิดฝา

ช่างเป็นคนที่พาออกงานก็เป็นหน้าเป็นตา เข้าครัวก็ฝีมือยอดเยี่ยมจริง ๆ!

ขณะที่ติงอูเปะแผ่นแป้ง เว่ยไฉ่เวย์ก็ถือพัดใบตาล นั่งบนเก้าอี้เตี้ยคอยเติมฟืนและพัดไฟให้ลุกโชน

ดูจากการประสานงานอย่างเข้าขาของทั้งคู่แล้ว นี่น่าจะเป็นอาหารที่ทำกินกันประจำตอนอยู่เถี่ยหลิง

เวลานี้ไฟหิ่งของวังต้าเชี่ยโชติช่วงยิ่งกว่าไฟในเตา จนเขาคุมปากตัวเองไม่ได้ โยนคำสัญญาเมื่อครู่ทิ้งไปจนหมด เริ่มกระทบกระเทียบ

ติงอุอีกครั้งที่ “ว่ากันว่าวิญญาณควรอยู่ห่างจากห้องครัว ข้าดูแล้ว
คุณชายติงไม่ใช่คนธรรมดา ฝีมือทำอาหารยอดเยี่ยมเกินไปแล้ว”

ความหมายก็คือติงอุไม่ใช่วิญญาณ

เรื่องความหล่อเหลานั้นพอทน ข้ายอมรับว่าเราหน้าตาดีพอๆ กัน
แต่เรื่องทำอาหารข้าทำไม่เป็น

ติงอุแปะแผ่นแป้งแผ่นสุดท้ายลงบนขอบกระทะ แล้วปิด
แป้งนวลที่มีออก “สามัญชนอย่างข้ามีบังอาจรับคำว่าคุณชาย เรียก
ชื่อข้าก็พอ หากวิญญาณไม่มีพ่อครัว ต้องทำอาหารกินเองทั้งสามมื้อ
ทุกวัน เกรงว่าจะไม่พุดจาเซ่นนั้นแล้ว”

เวย์ไฉ่เวย์ส่งสายตาให้วังต้าเซียอย่างบ้าคลั่ง เมื่อครูเจ้าพึ่งจะ
รับปากข้าว่าอย่างไร เหตุใดถึงมาค่อนแคะคนอื่นแบบนี้อีก

วังต้าเซียแกล้งทำเป็นตาบอด แสร้งไม่เข้าใจสายตาของนาง

ติงอุปลดผ้ากันเปื้อนออก พุดตามมารยาท “อาหารใกล้จะเสร็จ
แล้ว หากคุณชายรองวังไม่รังเกียจว่าอาหารเย็นของพวกเราจะมีแต่ของ
พื้นๆ ก็อยู่กินด้วยกันเถอะ”

วังต้าเซียผิดคำพูดแบบนี้ เวย์ไฉ่เวย์ยอมไม่เอายากให้อยู่ต่อ
ด้วยคร้านจะฟังเขาค่อนแคะผู้อื่นตอนกินข้าว จึงเอ่ยว่า “นาน ๆ
คุณชายรองวังจะกลับบ้านสักที ควรจะกลับไปทักทายพ่อแม่ กินข้าว
กับคนในครอบครัว”

วังต้าเซียเห็นเวย์ไฉ่เวย์ไล่เขากลับบ้าน ในใจก็เกิดความรู้สึก
ยากจะบรรยาย คิดต่อต้านขึ้นมา ข้าไม่ใช่จะทำไม!

เขายกเก้าอี้เตี้ยมาตัวหนึ่ง นั่งลงข้างเวย์ไฉ่เวย์ รับ (แย่ง) พัด
ในมือของนางมาโบกอย่างแรงจนไฟลุกโชน “ถ้าข้ากลับไปพ่อข้าต้อง
พุดว่า ‘เฮ้ เจ้ายังรู้หรือว่ามีบ้านหลังนี้อยู่! หลายวันมานี้ไม่แม้แต่จะ

ส่งข่าวคราวถึงที่บ้าน คิดว่าได้เป็นองครักษ์เสื้อแพรแล้วเก่งมากใช้หรือไม่ เป็นใหญ่เป็นโตแล้วใช่หรือไม่”

วังต้าเซี่ยโบกพัดใบตาล พุดเสียงบิตาของตนจนเหมือนเปื้อยบ “จากนั้นก็ส่งสอนข้าชุดใหญ่ เพราะฉะนั้น มีเพียงที่นี้เท่านั้นที่ข้าจะได้กินข้าวอย่างสงบสุข สบายหู ค็นี่รบกวนเพิ่มตะเกียบอีกคู่ด้วย”

งานเลี้ยงหงเหมิน⁴ แล้วอย่างไร ข้าจะกินเสียอย่าง

⁴ หมายถึง งานเลี้ยงที่แฝงเจตนาร้าย ล่อให้อีกฝ่ายไปติดกับ